

1

Ik hou van de magie van het theater. Hoe zalig is het om weg te zinken in het rode pluche, de opwinding te voelen wanneer het doek langzaam opengaat en dan, zodra de voorstelling begint je te laten meevoeren naar een andere wereld. Een wereld waarin alles mogelijk is. Als kind wist ik al: het theater heeft iets betoverends.

Tenminste, voor de mensen in de zaal dan. Achter de schermen is het een heel ander verhaal, daar is het gewoon keihard werken. Vooral vandaag. Terwijl ik me met grote passen de trap op haast, galmt de onmiskenbare stem van volkszanger Albert me tegemoet.

‘Al ben ik nu niet in je leven... Ik blijf voor altijd om je geven...’

Het geluid dringt door de dichte kleedkamerdeur heen en ik vraag me af waarom onze geluidstechnicus nog de moeite neemt om hem te voorzien van een zender. Zo te horen heeft Albert geen versterking nodig.

‘Hallo, Albert?’ Ik klop op de deur. ‘Meneer?’ Geen reactie. Gespannen luister ik of ik hem ‘kom maar binnen’ hoor roepen, maar dat blijft uit. Geweldig. Wat nu? Ik heb een strak tijdsschema. Of beter gezegd, ik *hád* een strak schema, want mijn planning dreigt flink in de soep te lopen.

Na een broeierig warme zomer gaat vanavond het nieuwe theaterseizoen van start en de seizoenopening is ieder jaar weer een happening in theatercafé Westeinde. Dit jaar zijn er optredens van een moderne dansgroep, twee aanstormende cabaretiers en

van publiekslieveling Albert dus, die een medley van zijn *all time favorites* ten gehore brengt. Ik weet zeker dat de zaal uit haar dak zal gaan tijdens zijn optreden. Als het programma tenminste op tijd gaat beginnen.

Ik klop nog een keer op de deur, harder nu. Nog steeds geen reactie. Wel klinkt er een nieuwe muzikale uithaal vanaf de andere kant en ik deins achteruit. *‘Zeg, lieve schat, je moet echt weten... Wohoho, je moet het we-he-he-ten...’*

Wat moet ik doen? De overige artiesten en onze technici staan op hem te wachten voor de doorloop, die een halfuur geleden al had moeten beginnen. Albert moet mee naar het podium en dus doe ik een schietgebedje en reik naar de deurklink. O god, ik hoop maar dat hij aangekleed is. Harige, blote benen, knokige knieën en hoog opgetrokken witte sokken, het beeld laat me rillen. Wat als ik hem aantref in zijn ondergoed. Of erger, met nog minder aan.

‘Sorry dat ik stoor, het is...’ begin ik terwijl ik de kleedkamer binnenstap, maar mijn woorden sterven weg in het gezang.

‘... dat ik je nooit ben vergeten.’ Albert stopt niet met zingen, draait zich naar me om en spreidt zijn armen.

Godzijdank, hij heeft een broek aan. Sterker nog, hij draagt een paars velours pak met daaronder een gilet met goudkleurige pailletten dat strakgespannen om zijn buik zit. Het heeft iets weg van een fout carnavalskostuum, behalve dan dat dit pak overduidelijk van goede kwaliteit is en waarschijnlijk, een paar kilo geleden, op maat voor hem gemaakt is. Het staat hem verrassend goed.

Zing mee, gebaart hij.

‘Sorry?’ Gegeneerd schud ik mijn hoofd. Zingen? Hoezo moet ik met hem meezingen? Het zweet breekt me uit en ik wijs verwachtingsvol naar de gang in de hoop dat Albert mijn hint oppakt. Wanneer dat niet gebeurt, zeg ik zo kordaat mogelijk: ‘Het is tijd. We zijn al laat. Gaat u mee?’

Met een gespeelde frons op zijn voorhoofd loopt Albert op me af. Hij houdt stug vol, begint het refrein opnieuw en gebaart een tweede keer dat ik met hem mee moet doen.

Oké, heel eerlijk? Ik zou liegen als ik zeg dat ik niet in de verleiding kom. Ik heb best een aardige stem – al zeg ik het zelf – en het gebeurt niet iedere dag dat je een uitnodiging krijgt om met een beroemde artiest mee te zingen. Alleen zitten we met dat strakke tijdsschema. In gedachten hoor ik mijn bazin Marie-Claire al op me mopperen. En dat uitgerekend vandaag.

Ik kijk van het planbord dat ik in mijn handen heb naar Albert, die mijn gejaag totaal lijkt te negeren en op zijn gemak door blijft zingen. Als ik wil dat hij meewerkt dan móét ik wel met hem meedoen. Toch?

Dus haal ik diep adem en zing met hem mee. *‘Al ben ik nu niet in je leven... Ik blijf voor altijd om je geven...’*

Er verschijnt een brede glimlach op Alberts gezicht en hij steekt zijn duim naar me op. *‘Ik zal wachten op die ene dag,’* zingt hij, vlot overschakelend naar een tweede stem, *‘dat ik je weer zien mag.’*

Onze stemmen vermengen zich door de kleedkamer en ik voel hoe mijn kaakspieren zich bij iedere zin meer en meer ontspannen. De lach op mijn gezicht laat zich niet wegdrücken en ik kan het niet ontkennen, het is geweldig om samen met hem te zingen.

Zodra we zijn uitgezongen kijkt hij me opgetogen aan. *‘Blijft een mooie tekst, vind je ook niet? Het lied is al dertig jaar oud, maar uit het leven gegrepen.’*

‘Zeker mooi,’ beaam ik.

‘Er is niets waar je zoveel energie van krijgt als van zingen.’ Albert trekt zijn paarse colbertjasje recht en er glijdt een tevreden glimlach over zijn gezicht.

Ik knik. *‘Helemaal mee eens.’* Vanuit de kleedkamerspiegel staart mijn spiegelbeeld me opgetogen aan. Er zijn blosjes op

mijn wangen verschenen en ergens hoop ik dat Albert een nieuw lied inzet. Een lok van mijn springerige bos haar is een compleet eigen leven gaan leiden en ik veeg het gedachteloos achter mijn oren. Natuurlijk schiet het met dezelfde vaart weer terug.

Ik ben de enige in onze familie met een enorme bos krullen. Mijn moeder heeft zwart en stijl haar en ik moest als kind eindelijk lang blijven zitten, zodat zij de klitten eruit kon kammen, iets waar ik als klein meisje een verschrikkelijke hekel aan had. Inmiddels weet ik dat krullen niet gemaakt zijn om te kammen en dat ik eruit kom te zien als een koningspoedel als ik het föhn. Nee, mijn krullen mogen dan een eyecatcher zijn, zelf word ik er soms horendol van.

Albert haalt ook zijn hand door zijn haar. En ook bij hem schiet een lok krullend haar met dezelfde vaart weer terug. Zijn haar is inmiddels grijs, maar het heeft dezelfde grove spiraalkrullen als mijn haar heeft.

Ik kijk gebiologeerd naar het gebaar en ineens nestelt een gedachte zich stevig in mijn hoofd. Mijn mond valt open en ik kan mijn blik niet van zijn haar losmaken.

Hij zal toch niet... Zou het kunnen dat...

Ik schrik op als Albert zich plots omdraait en in één teug zijn glas whisky naar binnen giet. 'Ahhh,' slaakt hij met een tevreden zucht. 'Zo, nu ik ben ingezongen. En vertel eens. Wie ben jij en wat wilde je me vragen?'

'O, ja,' zeg ik en ik realiseer me ineens weer waarom ik hier ben. 'Mijn naam is Iris en ik werk hier als floormanager.' Ik probeer zelfverzekerd te klinken. 'Manusje van alles dekt de lading beter, denk ik. Maar goed, zoals ik al zei, u wordt op het podium verwacht voor de doorloop.' Ik gebaar in de richting van de kleedkamerdeur. 'En we zijn... aan de late kant,' voeg ik er voorzichtig aan toe. 'Gaat u mee?'

Albert kan zich overduidelijk een flinke portie divagedrag ver-

oorloven, want hij wuift mijn woorden nonchalant weg. ‘Ja, ja, ze wachten nog maar even.’ Hij zet zijn glas nogmaals aan zijn mond en is zichtbaar teleurgesteld als blijkt dat er geen whisky meer in zit. Zwijgend neemt hij me op en dan verschijnt er een diepe frons op zijn voorhoofd. ‘Hoe zei je dat je heette? Iris?’

‘Klopt.’ Er daalt een stilte neer in de kleedkamer die plots ongemakkelijk aandoet. Ik weet niet goed waarom, maar mijn nekhaaren komen overeind als Albert zacht mompelt: ‘Mooie naam. Iris. Lang geleden dat ik die naam voor het laatst hoorde.’

Zou het...? Mijn handen trillen lichtjes en ik houd mijn klembord stevig tegen me aangedrukt. ‘Mijn moeder is dol op de natuur, vandaar die naam. Naar de bloem.’

Ik wil nog meer zeggen, maar dan hoor ik het geluid van naaldhakken en twee tellen later stapt mijn bazin gehaast de kleedkamer binnen. Haar haar zit in een strakke knot op haar hoofd gebonden en haar mantelpakje zit haar als gegoten.

Ze kijkt ons om beurten aan en ik zie aan haar gezicht dat ze probeert in te schatten waarom er zo’n vreemde sfeer in de kleedkamer hangt. Ze is ongetwijfeld geïrriteerd, maar weet dat goed te verbergen.

‘Welkom! Wij voelen ons vereerd dat u op deze speciale avond bij ons komt optreden.’ Ze schenkt Albert een gulle glimlach, die met dezelfde vaart bevriest wanneer ze mij aankijkt. Aan die blik te zien moet ik serieus gaan vrezen voor mijn baan als ik niet snel zorg dat Albert meewerkt.

‘Marie-Claire, hallo,’ piep ik. ‘Alles is onder controle. We komen eraan.’

‘Gelukkig maar.’ Het ijs druipt van haar woorden, maar Marie-Claire plakt haar glimlach weer op haar gezicht, loopt de kleedkamer uit en steekt in de deuropening nog snel twee duimen op naar Albert. ‘Toitotoi vanavond.’

Mijn wangen gloeien en tot mijn opluchting pakt Albert zijn

vlinderdasje van tafel, knoopt deze met een vlugge handeling om en trekt dan zijn paarse jasje opnieuw recht.

‘Kom Iris, de plicht roept.’ Hij geeft me een kneepje in mijn schouder alsof ik een klein meisje ben in plaats van een volwassen vrouw van vierendertig.

Bij ieder ander zou ik me ongemakkelijk voelen onder dit vaderlijke gebaar. Nu heeft het iets vertederends. ‘Goed, laten we gaan.’ Opgelucht houd ik de deur voor hem open en laat hem voorgaan. ‘Is dit de eerste keer dat u in Westeinde speelt? Ik zal u laten zien waar u moet zijn,’ hoor ik mezelf ratelen. ‘En ik kom een halfuur voor aanvang van de show weer even bij u kijken of alles nog naar wens is.’

‘Ik weet de weg hoor,’ zegt Albert, mijn aanbod om mee te lopen wegwuivend. ‘Ik trad hier al op voordat jij zelfs nog maar geboren was en dit nog een rokerig jeugdthunk was.’ Hij draait zich om en aarzelt. ‘Wat ik me nog afvroeg... Misschien kun je...’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, laat ook maar.’

Mijn hart maakt een sprongetje. *Wat?* ‘U kunt mij alles vragen,’ zeg ik snel.

‘Kun je misschien een loungestoel of een ligbed voor in mijn kamer regelen? Dan kan ik nog wat uitrusten voor ik straks op moet.’ Hij haalt zijn schouders op en knipoogt. ‘Erg, hè? Oud en stijf en nog geen tachtig.’

‘Natuurlijk.’ Ik slik mijn teleurstelling weg. ‘Een luie stoel. Geen probleem. Ga ik voor u neerzetten.’

‘Fijn, meisje. Dank je wel,’ zegt Albert, waarna hij neuriënd de gang in loopt.

Ik blijf staan en laat de ontmoeting op me inwerken. Mijn hart bonst in mijn keel en het stemmetje vanbinnen, dat een paar minuten geleden is begonnen met fluisteren, is inmiddels onophoudelijk aan het schreeuwen tegen de binnenkant van mijn trommelvlies.

Albert mag zich dan oud voelen, ik schat in dat hij rond de vijftenzestig jaar zal zijn. Een paar jaar ouder dan mijn moeder dus, maar ook weer niet zo heel gek veel. En hij kent het theatercafé als zijn broekzak.

Mijn oog valt opnieuw op Alberts haar, wat lichtjes meedeint terwijl hij de gang uit loopt. Ik reik naar mijn krullen, waar dezelfde golvende slag in zit. Mijn zoektocht is inmiddels een obsessie aan het worden, maar toch. Zou het kunnen?

2

‘Zijn jullie al begonnen?’ Ik loop het café binnen, waar mijn collega’s allemaal al aan tafel zitten. Ze zijn druk in gesprek en de schalen met paella zijn bijna leeg.

Nadat ik in de berging een stretcher vond die jaren geleden eens dienst had gedaan als decorstuk, had ik die naar Alberts kleedkamer gesleept en daar snel uitgekapt. Hoe hard ik daarna ook mijn best gedaan heb, met die planning is het niet meer goed gekomen. Ik weet dus heus dat mijn collega’s er ook niets aan kunnen doen dat ik zo laat aanschuif, toch steekt het dat ze niet op mij gewacht hebben met eten.

Ik kijk op mijn horloge. Nog een klein uurtje en dan gaan de deuren open.

‘Hé, ben je daar eindelijk?’ vraagt Winston tussen twee happen door als ik naast hem ga zitten. ‘Lagen nog niet alle programma-boekjes recht of zat er nog een vlekje op het theaterdoek?’

‘Haha. Erg grappig.’ Ik steek mijn tong naar hem uit en zucht. ‘Ik loop al de hele middag de benen uit mijn lijf.’

‘Ja, dat herken ik wel,’ zegt Winston. ‘Het was in de keuken ook een gekkenhuis. En daarboven? Alles onder controle?’

Ik weet dat hij de artiesten in de kleedkamers bedoelt en knik. ‘Nu wel, ja. De doorloop en de soundcheck met de technici is uiteindelijk goed verlopen. Ze hebben gegeten en zich nu teruggetrokken in hun kleedkamers.’

‘Goed geregeld dan, toch?’

‘Ik denk het. Na het eten ga ik nog even bij ze kijken, maar ik denk dat het wel goed komt vanavond.’ Ik trek mijn colbertjasje uit en hang het over de rugleuning. Eerst maar eens eten.

De fles met rode wijn, die bij wijze van uitzondering op tafel staat aangezien dit een bijzondere avond is, is al leeg en in de karaf water zit nog een laatste restje, wat ik snel in mijn glas schenk en in één teug naar binnen giet. ‘Ik had geen tien minuten later moeten komen, geloof ik.’ Ik reik naar de schaal paella, maar kom er net niet bij. ‘Waarom heb je me niet even geroepen?’

Winston schiet in de lach bij het zien van de frons op mijn gezicht en pakt mijn lege bord van me over. ‘Dat héb ik gedaan, mopperkont. Ik gebaarde nog naar je, maar jij stond in het trapenhuis zo’n verhit telefoongesprek te voeren dat je dwars door me heen leek te kijken.’

‘O, sorry.’ Ik slik en wrijf over mijn gezicht. ‘Mijn moeder belde. Alweer. Ze was in paniek. Daarom heb ik je waarschijnlijk niet gezien.’

Ik heb Winston verteld over mijn moeder die een halfjaar geleden de diagnose van vroegtijdige alzheimer heeft gekregen. Hij is beslist meelevend en belangstellend. Alleen blijkt het voor veel mensen om me heen, en dus ook voor Winston, moeilijk om écht te begrijpen hoe zwaar het is. Niet dat ik hem dat kwalijk neem. Totaal niet. Want hoe ik me werkelijk voel vertel ik aan niemand. Ik hou van mijn moeder en ik wil niemand het idee geven dat ze me tot last is. En ik wil ook niet dat mensen denken dat ik overdrijf of klaag. Dus hebben ze er geen idee van hoeveel ze inmiddels achteruit is gegaan, dat mijn hart breekt iedere keer als ik wéér iets ontdek wat ze eerst nog kon, maar nu niet meer. En hoe moeilijk het is om beetje bij beetje afscheid te moeten nemen van de moeder zoals ik haar kende.

‘Ach, wat naar. Is het goed gekomen?’ vraagt Winston, terwijl hij een flinke hoeveelheid paella op mijn bord schept. ‘Kijk eens. *Dive in.*’

‘Ja. Het was niets,’ zeg ik, net iets te laat en ik snuif de geur van zwoele zomeravonden op die van mijn bord omhoogstijgt. ‘Ze belt me de laatste tijd steeds vaker. En wanneer ze alleen thuis is belt ze soms wel tien keer op een dag. Meestal gaat het over iets wat ze kwijt is of wat volgens haar niet meer werkt.’

‘Klinkt heftig.’ Winston legt vriendelijk zijn hand op mijn arm. ‘Als ik iets voor je kan doen, zeg je het dan?’

Ik geef een kneepe in zijn hand. ‘Zal ik doen,’ beloof ik, wetende dat het een loze belofte is. ‘En nu,’ zeg ik op luchtige toon, ‘ga ik eten.’

Er ontsnapt me een kreun bij de eerste hap. Alles wat Winston klaarmaakt is verrukkelijk en ook nu heeft hij zichzelf weer overtroffen. Het mag een wonder heten dat Winston nog altijd bij ons werkt. Hij zou met gemak als chef-kok in een sterrenrestaurant kunnen werken. ‘Zalig,’ zeg ik met volle mond. ‘Waar zou ik zijn zonder jou?’

‘Dat weet je toch, Iris,’ grijnst Winston en tovert dan van onder de tafel een fles rode wijn tevoorschijn. ‘Zonder mij was je nergens.’

‘O, echt? Wijn?’ Ik kijk hem dankbaar aan en laat hem mijn glas volschenken. ‘Jij bent briljant!’

Winston haalt zijn schouders op alsof hem dit om het kwartier wordt gezegd en onderdrukt dan een gaap. Aan zijn kleine ogen te zien heeft hij afgelopen nacht flink doorgehaald. De drukknopjes van zijn witte koksbus zitten scheef geknoot en op zijn broek zit een groezelige vlek. Winston knoeit niet met zijn creaties, zo zegt hij zelf.

Ik neem een slok wijn en bekijk hem nog eens goed. Wanneer hij niet aan het werk is draagt hij katoenen broeken met een wit overhemd en loafers. Hij is dol op zijn Burberrysjaal en zijn jarenvijftigvetkuif is hem heilig. En niemand, maar dan ook echt niemand, mag ooit zijn haar aanraken. Nu ligt zijn kuif plat op zijn hoofd en op zijn nagels zitten nog restanten van roze nagellak.

‘Zeg, feestbeest. Zo te zien ben ik niet de enige die het zwaar

heeft.' Ik steek plagend mijn hand uit in de richting van zijn haar en raak het n t aan. 'Kort nachtje gehad?'

'Denk erom...'. Winston grijpt me bij mijn arm. Dan lichten zijn ogen op en laat hij mijn arm weer los. 'O, het was zo gaaf! Ik ben verliefd, geloof ik.'

'Jij hopeloze Romeo,' snuif ik. 'Ken ik hem?'

Winston schudt zijn hoofd. 'Hij heet Danny. We hebben op de middelbare school twee jaar bij elkaar in de klas gezeten. Ik vond hem een mager en verlegen scharminkel, altijd met zijn neus in de studieboeken en het lievelingetje van alle docenten. Hij zal mij vast een vervelende klier gevonden hebben, die zichzelf voortdurend overschreeuwde om maar niet uit de kast te hoeven komen.' Zijn gezicht straalt, alle vermoeidheid lijkt ineens verdwenen. 'Gisteravond stond ik mijn achterwerk van staal te onderhouden door wat extra work-outs te doen in de gym. Komt mijn personal trainer binnenstappen met een nieuwe klant.'

'Laat me raden,' grinnik ik. 'Danny. En hij is geen scharminkel meer.'

'Ik wist niet wat ik zag. Zijn harrypotterbril is vervangen door lenzen, zijn haar zit zelfs beter dan dat van mij en dat niet alleen, hij is ook nog eens grappig. En lief. Oké, het enige minpuntje is dat hij rookt, wat natuurlijk funest is voor zijn geur- en smaakvermogen. Ik heb gelijk gezegd dat ik weiger een asbak te tongen.' Hij schudt afkeurend zijn hoofd en zegt dan gedecideerd: 'Geen nood. Ik heb een plan. Ik weet zeker dat hij stopt met die stinkstokken zodra ik een aantal keer voor hem gekookt heb, let maar eens op.'

Ik trek mijn wenkbrauwen op, wat Winston negeert en enthousiast praat hij door. 'Na een sportdrankje aan de bar zijn we de stad in gedoken en hebben we gedanst tot het weer licht werd.' Er verschijnt een blos op zijn wangen. 'Ik heb mijn bed vannacht niet gezien.'

‘O, jij rebel,’ jubel ik. ‘Je hebt het echt goed te pakken.’ Ik knik naar Marie-Claire, die aan het hoofd van de tafel zit en driftig door een stapel papieren bladert. ‘Laat háár maar niet horen dat je zonder slaap achter je fornuis staat.’

Winston haalt zijn schouders op. ‘Zolang ik goddelijk blijf koken, maakt het haar niet uit.’ Hij grijnst. ‘En volgens Danny heb ik magische handen, dus dat komt goed.’ Hij wrijft over zijn borstkas en zegt dan zangerig: ‘Een dosis Winston-love geeft je vleugels...’

‘Gatver.’ Ik proest en weet ternauwernood mijn rijst binnen te houden.

‘Wat? Een lekkere vent zou jou anders ook goeddoen. Hoelang is het geleden dat het uit is gegaan met David? Twee jaar alweer?’

‘Drie.’ Ik kreun en schud mijn hoofd. ‘Voor de liefde heb ik helemaal geen tijd. Ik kom tegenwoordig amper aan mezelf toe, laat staan aan een relatie. En nachten zonder slaap, daar heb ik geen vent voor nodig. Die heb ik nu ook al.’

‘Nou, als je niet oppast,’ sist Winston, ‘dan eindig je nog zoals zij.’

Hij wijst naar Marie-Claire die niet deelneemt aan de gesprekken aan tafel, maar in haar papieren blijft bladeren. Heeft ze nog zoveel werk te doen? Of vindt ze de gespreksonderwerpen niet interessant genoeg? Ik vermoed het laatste.

Blijkbaar voelt ze dat ik naar haar kijk en wanneer ze opkijkt vernauwen haar felblauwe ogen zich. Is er iets mis, lijkt ze me met die ogen te vragen. Ik schenk haar een geruststellende glimlach en neem snel een hap paella, blij dat ik daarmee het oogcontact kan verbreken.

Ik neem nog een paar happen, maar het kost me moeite om ze door te slikken. Hoe lekker Winston ook heeft gekookt, toch schuif ik mijn bord opzij. De vermoeidheid die me al weken parten speelt, laat zich niet langer wegduwen en ik slaak een diepe zucht. ‘Ik zou blij zijn als deze avond erop zit.’

‘Hé, eten jij. Je wordt veel te mager.’ Resoluut schuift Winston mijn bord weer terug. ‘Jouw slanke lijn is op zichzelf al een belediging voor mijn culinaire briljantheid. Jij zou tonnetjerond moeten zijn met mij als je favoriete collega. Je werkt te hard en je geniet te weinig. Voor je liggen mosselen, chorizostukjes en kippendijtes in een bedje van saffraan allemaal te wachten tot jij kreunt van genot.’

‘Mijn hemel, wat een taal weer.’ Ik rol met mijn ogen om zijn woorden weg te lachen, maar hij blijft me net zolang aankijken tot ik zwicht en demonstratief een nieuwe hap neem.

‘Zo dan?’

‘Goed zo. Wat je erin stopt. Daar draait het allemaal om,’ zegt hij tevreden. ‘Het gaat niet om de buitenkant, maar om de binnenkant. Ik bedoel maar, neem een koelkast...’

Het duurt even voordat ik zijn grapje snap. Ik schiet in de lach en dan ineens vullen mijn ogen zich met tranen.

‘Hé, gaat het wel?’ Winston legt zijn hand op mijn arm en kijkt me geschrokken aan. ‘Ik maakte maar een grapje, dat weet je toch? Ik maak me zorgen om je. Je eet slecht en bent vaak in gedachten verzonken. Vroeger hoorde ik je altijd zingend door het café lopen. Waar is die Iris gebleven?’

‘Ik weet het.’ Ik dep mijn ogen met de mouw van mijn blouse droog. Waarom halen mijn traanbuizen uitgerekend vanavond de rem van mijn zorgvuldig weggestopte emoties af? Verontschuldiging haal ik mijn schouders op. ‘Het is gewoon veel allemaal.’

‘Met je moeder, bedoel je?’

Ik knik en zonder erover na te denken pak ik mijn mobiel om te checken of ze niet opnieuw gebeld heeft. Misschien gaat alles goed. Misschien...

‘Shit,’ mompel ik. ‘Twee gemiste oproepen.’

‘Van je moeder?’ Winston kijkt over mijn schouder naar mijn

scherm. ‘Snel Iris, bel haar terug.’ Hij schuift zijn stoel naar achter, als aanmoediging voor mij om op te staan en een rustige plek te zoeken om haar terug te bellen.

Ik schud mijn hoofd. ‘Het is vast weer niets.’ Toch schuif ik ook mijn stoel naar achteren.

Precies op hetzelfde moment gaat Marie-Claire staan, trekt haar mantelpakje recht en tikt met haar lepel tegen haar wijnglas ten teken dat iedereen stil moet zijn. Ze kijkt me kort maar indringend aan en braaf ga ik weer zitten. Ik laat mijn mobiel in de zak van mijn jasje glijden en sla mijn ogen neer.

‘Dames en heren, lieve collega’s,’ begint ze plechtig, terwijl ze ons een voor een aankijkt. ‘Vanavond is dé belangrijkste avond van het jaar. Hoe geweldig is het om na een lange zomer onze gasten opnieuw te mogen verwelkomen in ons theater. Ik heb dit jaar opnieuw een rijk en afwisselend programma kunnen samenstellen...’

Winston en ik wisselen een snelle blik uit. Zij? Dat ik úren werk gestoken heb in de uitvoering van die plannen lijkt haar ‘even’ ontschoten.

‘... en om dat te vieren openen we het seizoen vanavond met een gevarieerd programma, speciaal voor onze gewaardeerde sponsors en genodigden.’ Marie-Claire heft haar glas en gebaart ons om haar te volgen. ‘Dus ik verwacht, nee, ik verlang van jullie allemaal een topprestatie. Vanavond moet vlekkeloos verl...’

Dwars door haar woorden klinkt het gebrom van een overgaande telefoon.

Ik krimp instinctief ineen en zie meerdere collega’s schichtig om zich heen kijken.

‘Vanavond moet vlekkeloos en zonder problemen...’ Geërgerd kijkt Marie-Claire de tafel rond, onderwijl stug doorpratend. ‘Ik wil dat iedereen zich...’ Het aanhoudende gezoem blijft doorgaan. ‘Dat iedereen...’ Haar ogen vernauwen zich. Met een klap

zet ze haar glas op tafel en sist met opeengekleemde kaken: ‘Van wie is die telefoon?’

Het is ijzig stil aan tafel. Dan zie ik dat de meeste mensen naar mij kijken.

Wat? O, shit!

‘Sorry.’ Mijn wangen kleuren wanneer ik mijn mobiel uit mijn jasje omhooghaal en probeer luchtig te lachen. ‘Ik had even moeten zeggen dat ik mijn mobiel aanhield,’ improviseer ik. ‘Voor noodgevallen.’

Vertwijfeld hangt mijn vinger boven de rode knop. Natuurlijk is het mijn moeders naam die in het scherm prijkt.

‘Neem op,’ sist Winston naast me.

Ik schud mijn hoofd van nee, maar tot mijn verrassing schenkt Marie-Claire me een zuinige glimlach. ‘Kan gebeuren Iris. Als je nog iets moet regelen voor vanavond, dan moet je gewoon opnemen.’ Ze gebaart dat ik weg mag gaan. ‘Alles om ervoor te zorgen dat de voorstelling tiptop in orde is, nietwaar?’

Ik doe mijn mond al open om te zeggen dat het mijn moeder maar is en dat ik haar ook later kan terugbellen, maar voel dan een ferme schop tegen mijn scheenbeen.

‘Au! Ben je helemaal...’ bijt ik Winston toe, die me indringend aankijkt.

‘Typisch Iris,’ zegt hij grijnzend naar Marie-Claire. ‘Hoe ze het werk altijd voor laat gaan.’

De ondertoon in zijn woorden ontgaat me niet en met een zucht schuif ik mijn stoel naar achteren. ‘Oké. Ja, ik ben zo terug.’

Marie-Claire slaat haar armen over elkaar en ik knik naar haar ten teken dat ik op zal schieten. ‘Alles komt in orde,’ mime ik naar mijn bazin en dan maak ik me zo snel mogelijk uit de voeten.